

KAPITEL 1

Betjenten skubbede passet tilbage gennem sprækken under glasruden og smilede til hende.

„Velkommen hjem, frøken Larsen.”

„Tak.”

Hun prøvede at gengælde smilet. Nu er den der, tænkte hun ved følelsen af den dumpe smerte i underlivet, spændingerne i lænden. Hun sænkede stemmen.

„De kan vel ikke sige mig hvor, øh ... toiletterne ... ?”

Han pegede. Hun lagde passet ned i håndtasken og begyndte at gå i den anviste retning mens hun så sig om. Det var en sær fornemmelse at vende tilbage, som at gå i seng i et dunkelt kammer og blive vækket af et klart elektrisk lys. Terminalen var ny, et sejrstog af arkitektonisk modernisme i skandinavisk fortolkning. Den noget kliniske stemning blev holdt i ave af den åndelige varme der voksede ud af de bløde kurver og naturlige materialer. Den gavmilde anvendelse af træ, det bløde linoleum, de lyse, dæmpede farver – guldbronze, chamois, elfenbenshvid.

Og så toiletet: rent, ufatteligt rent. Hun gik ind i båsen og trak skibukserne og underbukserne ned til knæene, satte sig. Et hurtigt blik på bindet fortalte hende at hun tog fejl. Det var alligevel ikke begyndt. Pokkers også, tænkte hun. Det burde være startet for tre dage siden og hun plejede altid at få det helt regelmæssigt. Hendes eneste erindring om noget lignende stammede fra engang hvor hun faktisk havde været gravid. Hun sad et øjeblik og blev iskold over det hele mens omgivelserne flød ud. Prøvede at tænke logisk. Det behøvede jo trods alt ikke, og så videre.

Hun ville skifte bindet, men der var det sædvanlige problem.

Hvad gjorde man med det brugte? Det var bare endnu en af de ting man ikke talte om, men led med i ensomhed. Manglende informationer. Hun endte med at trække en lang stribe toiletpapir ud og pakke bindet ind i det og lægge det ned i håndtasken. Det var blødt og behageligt, toiletpapiret, slet ikke den sædvanlige stive, brune offentlige type der kradsede og i øvrigt ikke sugede meget bedre end et stykke pergamentpapir.

Paradoksalt nok bragte de luksuriøse omgivelser her i lufthavnens nye hovedbygning tanken hen på mere primitive forhold under fremmede himmelstrøg. Nærmere betegnet hendes sidste udstationering for en måned siden i Joensuu, en lille by i finsk Karelen. Jernbanehotellet med byens første og foreløbig eneste træk-og-slip, skiltet på væggen der forklarede hvordan man brugte denne nymodens installation. Hun havde stået længe og tygget sig igennem teksten med parløren i hånden, så det virkede lettere komisk da meningen endelig gik op for hende. Og to dage efter aktionens chokerende og makabre afslutning: togturen tilbage til Helsingfors. Det sneede da hun gik om bord på British Airways-maskinen til London. Lufthavnspersonalet kørte en lastbil med en stor tank på ladet ud til flyet og sprøjtede mørkegrøn væske ud over vingerne. „*So she won't freeze up,*” havde stewarden forklaret mens han skuttede sig.

Der var noget tiltalende ved tanken om at blive optøet, genneblødt, gjort grøn som vårens hæk. Men også i Kastrup var det vinter. En klam, grå dansk senvinterdag i marts. Hun gik i retning af bagageudleveringen. De fleste af hendes medpassagerer fra London stod der og ventede. Den ældre, cognacduftende herre, som hun havde siddet ved siden af under flyveturen, nikkede til hende mens han tog imod sin kuffert. To dragere med hvide kasketter, mørkeblå jakker og løse, lysebrune arbejdsbukser var ved at aflæse en trækvogn. Den ene stod på ladet og langede kufferter ned til den anden, som satte bagagen fra sig på den lave skranke. En tredje mand, også med mørk jakke og hvid kasket, men iført mere noble benklæder, sørgede for selve udleveringen. Han havde desuden hvid skjorte og slips på og holdt en stor protokol i hånden. Igen måtte man vise pas og billet, men til sidst var

alt taget af trækvognen og udleveret. Alle passagererne forsvandt, undtagen hende. Hun havde stadig ikke fået sin bagage, så hun henvendte sig til manden med protokollen.

„Er De sikker på at det var det hele?”

„Mangler De da noget?”

„Jamen, det gør jeg da. Min kuffert!”

Han så over på de to dragere. „Passageren her mangler sin kuffert.”

Den ene drager trak på skuldrene, den anden rystede svagt på hovedet.

„Den kan vel ikke være faldet af vognen på vej herind?” sagde Anita.

„Det er aldrig sket.”

„Men hvad så?”

„Tja, det kan være flere ting. Tolderne tager jo stikprøver. Vi har også det almindelige politi her på stedet. Og militæret. Det er jo urolige tider.”

„Min bagage er altså blevet udtaget i forbindelse med en stikprøvekontrol?”

„Det har jeg ikke sagt noget om. Jeg sagde bare at det sker ind imellem at toldvæsnet eller politiet tager enkelte stykker bagage ud og kontrollerer dem. Og nu har vi altså også fået militæret indblandet. Der er snart ikke plads til os alle sammen her i bygningen.”

Hun tog en dyb indånding og vinkede den ene drager hen til sig. Han gik frem til skranken med tøvende skridt og stillede sig foran hende, en noget fedladet mand sidst i tyverne med bløde træk og veg hage. Han lagde armene over kors. På hans ene hånd sad en vielsesring af snoet guld.

Sådan registrerede hun det hele. Hver eneste lille detalje, præcis som hun havde lært derovre. *Supreme alertness*. Det var lige før hun kunne høre den lavstammede kvindelige korporals nasale stemme, nu, gjaldte ud over pladsen foran godset hvor træningsskolen var indrettet: Det gjaldt om at lægge nøje mærke til alt, eftersom hver eneste lille detalje sidenhen kunne vise sig at få afgørende betydning.

„Ved De heller ikke hvad der er sket med min kuffert?” sagde hun.

„Øh, nej. Men det er nu altså heller ikke min makker og så mig som at der læsser maskinerne af. Vi kører bare kufferterne herind.”

Fornemmelsen af at man løj over for hende fyldte hende med en undertrykt vrede der varmede hende op indefra. Godt det samme, der var halvkoldt i hallen. Manden med protokollen kom hendes næste spørgsmål i forkøbet.

„Bare bliv stående her og vent et øjeblik. Hvis der ikke er sket noget inden for de næste ti minutter undersøger jeg sagen for Dem.”

„Jeg ville ærligt talt foretrække at De undersøgte den med det samme.”

Han kastede blikket i retning af en bred trappe med et gyldent messinggelænder. Trappen førte op til en balustrade som fulgte hallen det meste af vejen rundt.

„Ikke nødvendigt,” sagde han. „Der sker vist noget nu.”

En mand på et par og fyrrer år kom gående ned ad trappen, klædt i et dobbeltradede, mørkebrunt jakkesæt og brune snøresko. Han nåede det nederste trin og fortsatte med retning lige imod Anita. Skråt bag ham på hver side gik en sergent fra militærpolitiet, hver med en maskinpistol hængende i bæreremmen over højre skulder. Hun genkendte våbnet. Træskæftet og det stumpe, runde løb. Det rektangulære, nedadpegende magasin. Husqvarna'en.

De tre mænd standsede foran hende og den civilklædte trak ned i jakken fortil. Han var lidt under middelhøjde, med en noget ludende holdning, høje tindinger og en bred, lige mund med smalle læber. Håret blondt, tilbagestrøget, kæben bred med en lille rund hage. Øjnene blå med et skær af usikkerhed. Soldaterne fra militærpolitiet var betydeligt højere og kraftigere bygget. Sportstyper. Hun havde næsten glemt hvor store danske mænd ofte var, navnlig dem man tog til en tjans som denne. Kulden hang i deres tykke kakifarvede kapper, men den habitklædte mand foran dem virkede som om han kom direkte fra et opvarmet kontor. Han skilte læberne og en let lugt af rugbrød med ost

kom ud mellem hans ikke alt for velplejede tænder.

„Frøken Irene Larsen?”

„Ja.”

Navnet var hendes eget påfund. „*Just choose a normal Danish name,*” havde beskeden lydt. Hun havde sagt det første der faldt hende ind.

„Vær venlig at følge med,” sagde han.

Hun nikkede med så megen værdighed som hun nu kunne mobilisere til lejligheden, mens han drejede om på hælen og begyndte at gå. Hun fulgte efter med de to soldater lige bag sig. Der var blevet stille i hallen og hun fornemmede at der blev glanet efter dem, endnu mere end før. Nysgerrige blikke, men måske også blikke der var mere end bare nysgerrige. Hun så forsigtigt rundt. Manden derovre, lænet op ad væggen, med blød hat på hovedet og en cerutstump mellem venstre hånds pege- og langfinger. Den rødhårede kvinde der begyndte at lede efter noget i sin håndtaske så snart man så på hende. Damen i tobakskiosken der lænede sig frem på højre side af disken og skrev noget ned på et stykke papir, hvorefter hun stirrede direkte på Anita. Man ender med at få pip i låget af det her, tænkte hun.

Det var en gammel konstatering.

På døren stod der SEKONDLØJTNANT E.K. RIEDEL. Ikke noget rigtigt navneskilt, bare et lille stykke sørgmodig grå karton, som klippet ud af en skotøjsæske, holdt fast i hver side af en kort strimmel brunt klisterpapir. Et bizart brud på bygningens samlede arkitektoniske finesse. Det samme gjaldt kontoret inde bagved, der husede et skrammet skrivebord med indlagt grønt filtunderlag, et skævt lille rullebord med en ramponeret mørkegrøn Adler-skrivemaskine og en slidt kontorstol med noget der lignede brændemærker fra tabte cigaretskod. På bordet stod en telefon, en blank sort kasse med røret lagt på tværs foroven og forkromet håndsving på siden. I et hjørne var et kartoteksskab af træ skubbet ind. Det var næppe af nyere dato end 1880. I sandhed, det nedkørte danske militær havde holdt sit indtog i den mondæne funkisbygning.

Fra vinduet bag skrivebordet var der udsigt over Taxa-holdepladsen. En sort eller meget mørkeblå Opel Admiral sejlede langsomt gennem sjappet og drejede til venstre, fortsatte ind mod byen.

Navnlig de maskuline konstateringer var tillærte. Bilmodeller, våbentyper, latente konfrontationer, militære grader. Det var ikke Anita Gerholdt der så og noterede sig. Det var hende, den anden.

Og så vejret. For en halv times tid siden, da hendes fly var landet, havde det været tørvejr, men skyerne ovenover var truende sorte. Nu haglede det mod ruden og kulden strålede fra vinduesglasset ind i rummet. En usynlig forbandelse der lagde sig om hende som et klamt tæppe.

Ved siden af telefonen stod to billeder i blanke jernrammer. Vinklen lod hende ikke se hvem eller hvad de forestillede. I øvrigt var hun mere optaget af det der lå midt på bordet: hendes brune læderkuffert, lukket. Bag hende stod soldaterne nu på hver sin side af døren. Manden med habitten vendte ryggen til vinduet og satte sig på kontorstolen, som han trak ind under sig med den ene fod mens han gøs på grund af kulden.

„Så De er altså frøken Irene Larsen, kontorsekretær?” Tonefaldet var let hånligt, men et sted nede i det bemærkede hun en lille dirren.

„Det er korrekt.”

„De arbejder for et firma i London, forstår jeg. Jones & McGill?”

„Ja. Et korneksportfirma.”

„Aha. Og hvilken slags korn importerer De så?”

„Eksporterer.”

„Nå ja, det står her minsandten også. Så England er begyndt at eksportere korn? Det lyder som den omvendte verden.”

„Vi arbejder i de oversøiske lande. Kolonierne. De britiske besiddelser.”

„Altså taler vi om ris og den slags?”

„Hør engang,” sagde hun. „Hvis De vil, kan vi få det her overstået i en fart så jeg kan komme videre.”

„Det er jeg nu ikke så sikker på.”

„Jeg forstår udmærket Deres reaktion. Men hvis De lige vil ...”

„Tøm Deres håndtaske.”

„Undskyld, hvilket?”

„De hørte hvad jeg sagde. Tøm tasken. Nu. Åben den, vend den om, tøm den ud på bordet her.”

Han satte hendes kuffert ned på gulvet for at skaffe plads. Hun tænkte på det brugte bind. En prikkende fornemmelse løb op langs ryggraden.

„En håndtaske er en kvindes private ejendom,” indvendte hun.

„Det kommer an på hvad hun har i den.”

„Lad mig dog nu for søren få lov til at forklare.”

„Det kan De gøre bagefter. Først skal De tømme Deres taske, frøken Larsen. Hvis det altså er Deres rigtige navn.”

„Sekondløjtnant Riedel,” sagde hun. „Lad mig i det mindste komme med et enkelt lille forslag til Dem først.”

„Nå, så De kender ligefrem ...” Han drejede ansigtet en smule, men så fortsat på hende. „Jeg erindrer ikke at have bekendtgjort Dem med mit navn og min grad.”

Hun vidste ikke hvordan hun skulle svare uden at ydmyge ham og dermed gøre ham endnu mere besværlig. Det var tydeligt at han havde problemer med at finde en passende stil over for hende. Forståeligt nok, måske. Det var næppe hver dag man her på stedet tilbageholdt en kvinde med en bagage som den hun havde i kufferten og det gjorde ham åbenbart så anspændt at han glemte det lille kartonskilt uden på døren. Men hendes konklusioner gik videre end som så. Eftersom Riedel var sekondløjtnant måtte det være i efterretningstjenesten. Han var jo civilklædt, og desuden ville en mand på hans alder i enhver anden gren af militæret være mindst premierløjtnant. Hvis han vel at mærke havde en studentereksamen, og det havde Riedel. For et øjeblik siden havde hun lænet sig frem og fanget et glimt af billederne på skrivebordet. Det ene forestillede en halvt så gammel udgave af sekondløjtnanten sammen med tre kammerater, armen om skulderen på hinanden, studenterhuerne på sned. De selvsikre smil affødt af bevidstheden om at tilhøre eliten, de udvalgte. Der var ikke meget tilbage af den selvsikkerhed nu.

„Inden vi går videre,” sagde hun, „vil jeg foreslå at De ringer til Krigsministeriet og beder om at komme til at tale med kontorfuldmægtig Vilhelm Nordby. De kan sige at De har tilbageholdt en kvinde ved navn Irene Larsen i Københavns Lufthavn. Fra firmaet Jones & McGill i London. Bare sig det som det er: at De lavede en stikprøvekontrol og fandt en Webley and Scott automatpistol og et Minox subminiaturekamera i min bagage. Jeg går ud fra at De er bekendt med navnet Nordby.”

Riedel skævede over imod de to MP'er.

„Siger De *Vilhelm* Nordby?” næsten hviskede han.

Hun nikkede. Han gjorde en anstrengt synkebevægelse og hun kunne se hvad han tænkte. Kontorfuldmægtig Vilhelm Nordby var ikke nogen rigtig person. Navnet var en del af den kode man skulle bruge i denne uge når man ringede til Krigsministeriet og ville have noget efterretningsmæssigt verificeret. Det kendtes kun af en lille inderkreds.

„Det er alvorlige tider,” sagde Riedel, nervøst beklagende. „Vi er jo, øh, nødt til at være på vagt.”

„Det forstår sig.”

Hun mente det modsatte. Hun havde fået at vide at de danske myndigheder ville være varslet om hendes ankomst. At hun kunne gå lige igennem kontrolapparatet uden problemer og uden at vække opsigt. Riedel så op på MP'erne og lavede et sidelæns nik.

„Træd af!” bjæffede han skarpt, som for at stive sig selv og autoriteten af. De marcherede ud ad døren, mens han løftede telefonrøret og drejede energisk på håndsvinget.

„Nu ved jeg hvem De er,” sagde han og sendte Anita et undskyldende blik. „Det her er virkelig meget beklageligt.”

Hun frembragte et lille skuldertræk og så væk. Imens fik han forbindelse til omstillingen.

„Frøken Dahl? Stil mig igennem til Krigsministeriet. Ja, naturligvis skal det være på den sikre linje ...”

KAPITEL 2

Når han blev anspændt begyndte det altid øverst oppe og bredte sig nedefter. Det sitrede først i hovedbunden, så i ansigtet, derefter i nakken og skuldrene, og så videre, indtil han følte sig som et dirrende vrøg. Han var i den seneste tid blevet mere og mere overbevist om at han ikke var den rette mand til dette job. Det skærpede internationale klima i kølvandet på det kommunistiske kup i Prag havde medført en ansvarsforøgelse som han mente overgik hans evner.

Med denne følelse ledte Riedel kvinden, der kaldte sig Irene Larsen, ud af lufthavnsbygningen. Så gik han tilbage til sit kontor og lukkede døren bag sig, trådte over til vinduet. Han rumsterede ved varmeapparatets håndtag selv om han udmærket vidste at varmemesteren havde indsat en lille bolt så man kun kunne skrue op på halv styrke. Riedel havde ligefrem inspiceret indretningen på nært hold med den lumske bagtanke at afmontere den diskret. Han burde have vidst bedre. Bolten havde et hul for enden af skruegangen hvorigennem der løb et stykke snoet ståltråd, hvis ender var samlet i en plombe med en lille indstøbt majestætisk krone. Man fornemmede den samme nidkære statskontrol ned til mindste detalje som havde præget landet lige siden de første rationeringer helt tilbage ved krigens udbrud.

Telefonen ringede. Han gik hen til skrivebordet, løftede røret. Det viste sig at være hans nærmeste overordnede, premierløjtnant Nielsen.

„Jeg skal tale med Dem. Jeg kommer med det samme.”

Klik.

Riedel satte sig og tog det ene af de to indrammede billeder i

hånden, stirrede på det. Ikke studenterbilledet, men det af konen og deres to børn. Han satte billedet tilbage og fandt et lille brunt glas med skruelåg frem af jakkelommen. Han rystede to piller ud og stak dem i munden, skyllede dem ned med en halv kop lunken kaffe. Da det et kvarter senere bankede på døren havde han det allerede lidt bedre.

„Kom ind,” sagde han og rejste sig, en smule svimmel.

Døren gled op og en mand trådte ind med en flad brun lædermappe under armen. Han var noget over almindelig højde og havde et smalt ansigt med skarpe træk. Hans hud var så bleg at det fik Riedel til at tænke på kolde lagner af den slags man lagde hårdt angrebne feberpatienter på. Håret var kommunefarvet og grånende, kort i siderne og nakken, med det noget længere pandehår redt til højre i en skilning. Han skubbede døren i med albuen.

„Det her er eklatant amatørisme og fuldstændig tåbeligt,” sagde han.

„Undskyld, hvilket?”

Premierløjtnanten holdt det lille grå kartonskilt frem imellem dem. Hans stemmeføring var lavtflyvende og skarptskydende. „Er De vanvittig, menneske? Skilte med Dem selv på den måde. Deres rigtige navn, Deres grad.”

„Jeg, øh ...”

„Og De skal forestille at være efterretningsofficer.”

Riedel overvejede et øjeblik at sige noget til sit forsvar. Der havde været nogle uheldige episoder på det seneste. Men det var næppe klogt at fortælle premierløjtnanten at han havde haft svært ved at håndhæve autoriteten, både over for passagerer med mistænkelig bagage, politiet på stedet og det civile lufthavnspersonale. Han havde håbet at det lille improviserede skilt på døren kunne råde bod på miseren, men forbedringen var udeblevet.

„Jeg beklager virkelig,” sagde han. „De har naturligvis ret, det var ubetænksomt gjort. Sig mig, vil De ikke sidde ned?” Han tog en stol, der stod op ad væggen ved siden af kartoteksskabet, og flyttede den hen foran skrivebordet.

Nielsen blev stående. Han smed kartonstumpen på skrivebor-

det med en ærgerlig bevægelse, som en pokerspiller der smider et dårligt kort.

„Men det er sådan set det mindste af det hele,” sagde han. „De ved at vi venter en gæst. En meget vigtig gæst. De ved at vedkommende sandsynligvis har både det ene og det andet i kufferten. Deres instruks var fuldstændig klar. I en situation som denne skulle De omgående telefonere til Krigsministeriet og indhente videre ordre.”

„Men det gjorde jeg jo netop også.”

„Ja, det forstår jeg. Efter at De havde gjort et stort paradenummer ud af det og tiltrukket hele etablissementets opmærksomhed.”

„Men De forstår vel at jeg aldrig havde ventet sådan ... at jeg umuligt kunne ...”

„De har aldrig hørt at den britiske efterretningstjeneste gør brug af kvinder og gerne af de yngre årgange?”

„Jeg ved naturligvis at man gjorde det under krigen, navnlig i Frankrig vistnok. Men det foresvævede mig ikke et eneste sekund at hun kunne være den vi ventede. Jeg forstod at der var noget helt usædvanligt på færde da man åbnede kufferten, men jeg fandt det langt mere sandsynligt at hun var på det andet, øh, hold.”

Nielsen rystede på hovedet med en mine der signalerede at emnet var uddebatteret. Han glattede sin cottoncoat bag på lårene og satte sig omsider. Riedel satte sig også. Nielsen tog en arkivfolder op af mappen, åbnede den og tog nogle fotografier ud.

„Jeg vil vise Dem noget,” sagde han. „Tænk Dem grundigt om før De svarer. Genkender De den pågældende kvinde på et af disse billeder?”

Han lagde fotografierne ved siden af hinanden på skriveunderlaget foran Riedel. De lignede pasbilleder man havde forstørret. Riedel stirrede indgående på dem. Billedernes slørede præg syntes at forene dem med noget uheldsvangert, noget genfærdsagtigt, som om personerne ikke havde været fuldt til stede da de blev fotograferet. Der var fem billeder i alt, alle af kvinder i tyveårsalderen.

„Husk på at hun sandsynligvis har ændret udseende,” sagde Nielsen. „Hårfarve, frisure og den slags skal De se bort fra. Det

samme gælder sådan noget som øjenbrynenes bugtning. I dag plukker mange kvinder jo alligevel deres øjenbryn fuldstændig og maler dem kunstigt på. Koncentrer Dem i stedet om næsens form, hagens og pandens bredde. Se navnlig på øjnene. Øjnene lyver aldrig. Medmindre hun bar briller.”

„Det gjorde hun ikke. Hm. Jeg tror det var hende dér.” Riedel pegede med en let dirrende finger. „Hun er i hvert fald den der ligner mest. Som De selv siger, hårfarve og den slags ser vi bort fra. Kvinden der er jo mørk. Hende jeg havde med at gøre var blond. Ja, det er hende. Jeg er næsten sikker.”

„Se nu ordentligt efter.”

Riedel stirrede på billederne igen i nogle sekunder og nikkede så med bestemthed. Nielsen rakte hånden ind over bordet og samlede billederne op. Han sørgede for at det udvalgte fotografi lå øverst i bunken.

„Hun er egentlig en, øh, køn ung kvinde,” sagde Riedel. „Det tænkte jeg slet ikke på mens hun var her. De har selvfølgelig ret, jeg burde have tænkt mig bedre ...”

Premierløjtnant Nielsen lagde folderen med fotografierne tilbage i lædermappen uden at se op.

„Det var alt,” sagde han, idet han rejste sig og forlod kontoret.

KAPITEL 3

Hotel Rosa lå i en sidegade til Vesterbrogade, på venstre hånd når man kom fra Rådhuspladsen. Det lå i den pæne ende af gaden, væk fra Istedgade. Ikke at man kunne påstå det var noget specielt pænt sted eller at forbindelsen til navnet var åbenbar. Bygningens mursten kunne dårligt kaldes andet end grå, måske med et gulgrønt skær. Mellem første og anden sal sad navnet skruet ind i muren, en række bogstaver af omtrent en halv meters højde. Skriften havde muligvis været rød engang, måske ligefrem rosa, men vind og vejr og luftbårne kulbrinter havde med tiden udvasket den til noget der højst kunne opfattes som en svagt rød-mende nuance.

Anita gik ind gennem døren til receptionen, hvor trådene trådte frem i gulvtæppet og væggene var beklædt med tynde træpaneler af cigarkassekvalitet. Der lugtede af støv og mug og tobaksrøg. Til gengæld var her billigt at bo. Hun havde ikke ventet andet. Den britiske regering betalte. Men det økonomiske udgjorde kun en del af forklaringen på hvorfor man lod hende tage ophold under så kummerlige forhold. Mindst lige så vigtigt var stedets tarvelige anonymitet og dets på en gang centrale og diskrete placering. Hun nikkede til den fyrreårige kvinde der sad på drejestolen bag skranken. „Godaften. Navnet er Irene Larsen. Der skulle være bestilt et værelse til mig.”

„Nå, skulle der være det.”

Svaret blev udtalt så gnævnt at man skulle tro det var en fornærmelse mod stedet at bestille et værelse. Receptionisten slog derefter op i en protokol og lod en finger glide ned over de indførte datoer og navne. Cigaretten sad klæbet til læbestiften i den

ene mundvig. Af og til vippede hun den op med underlæben og tog et sug. Anita anbragte sin højre albue på skranken, der stod på langs af foyeren til venstre når man kom ind ad den brede glassdør. Længere fremme, i endevæggen, var der en åbning uden dør og karme. Så vidt hun kunne se ledte den ind til en trappe, der førte op til venstre. Hun klemte kufferten op ad skranken med knæet, lænede sig frem og pegede ned i bogen.

„Dér,” sagde hun. „Jeg står lige dér.”

„Ja, det kan jeg da sagtens se.” Receptionisten snurrede stolen rundt og snuppede en nøgle fra en krog på en tavle. Hun drejede tilbage og smækkede nøglen ned mod disken. „Værelse 23. Det er anden sal, anden dør på venstre hånd når De går ned ad korridoren. Vores piccolo er syg, desværre, og jeg kan ikke selv hjælpe Dem op med kufferten. Så ville jeg jo være nødt til at låse det hele af hernede først og det er selvsagt ikke ladesiggørligt.”

Anita samlede nøglen op.

„Det gør intet,” sagde hun. „Jeg har kun det ene stykke bagage. Jeg skal jo bare være her i fire dage.”

„Men Deres værelse er bestilt for fem nætter.”

„Det er fordi ...” Nu gjaldt det om ikke at virke alt for overrasket. „Jeg troede at jeg skulle være her længere, men det blev, øh, kortet af. De burde have fået besked.”

„Burde jeg det? Nå, men det har jeg altså ikke. Så sådan som jeg ser på sagen har De bestilt et værelse for fem overnatninger.”

„Jeg betaler naturligvis for det der er bestilt.”

I det samme gik gadedøren op og en stærkt sminket kvinde i tresårsalderen trådte ind, fulgt af en hyrevognschauffør med en kuffert i hver hånd. Den klamme råkulde vældede ind gennem den åbne dør som en påtrængende, uvelkommen gæst og lagde sig i et tykt dække hen over gulvet. Anita kom til at tænke på en vittighed hun havde hørt engang: Det var så koldt at mine knæskaller slog imod hinanden som kastagnetter. Var det Jens Christian der havde sagt det? Hun var ikke sikker, men det var det jo nok, og hun forstod pludselig at mangt og meget i de kommende dage ville minde hende om ham.

Kvinden talte med amerikansk accent. Hun var i København

for at besøge sin *cousin*, sagde hun. Hun sagde også en masse andet, hvoraf det meste var temmelig svært at holde rede på for en tilhører, og tilsyneladende også for hende selv. Indimellem så hun sig om med unaturligt store blanke øjne. Man fornemmede at hotellet lå et godt stykke under den forventede klasse.

I mellemtiden havde chaufføren sat kufferterne fra sig ved skranken og var gået ud igen. Han kom tilbage med nogle runde hattekasser og stillede dem på gulvet ved vinduet. Derefter forsvandt han ud ad døren nok en gang. Receptionisten begyndte at lede i protokollen efter kvindens reservation. Anita hankede op i kufferten og gik i retning af åbningen i bagvæggen. Et øjeblik efter stred hun sig op ad den stejle smalle trappe til hotellets førstesal.

Værelset var større end hun havde forventet, hvilket var omtrent det pæneste man kunne sige om det. Hun gik hen og lagde hånden på petroleumsovnen. Den var iskold ligesom alt andet i rummet. Hun sukkede. Nu var hun nødt til at gå ned igen til den ubehagelige receptionist og bede om at få tændt op. Men først ville hun lufte ud. Her lugtede af muserede, eller i bedste fald klamme håndklæder der for længst burde være lagt til vask. Toilet på værelset var der naturligvis ikke. Der måtte man ned for enden af gangen.

Hun gik hen til vinduet og åbnede det. Uvejret var stilnet af. Svage lys glimtede i lejlighederne ovre på den anden side af baggården og fik vinduerne til at minde om klapperne på en julekalender. En let haltende mand trak en raslende cykel hen mod en kældernedgang. En radio spillede en strygekvartet. Det lød som om musikken kom ud af et vindue et sted ovre til højre og hun stod et øjeblik og lyttede. Nej, det var ikke en kvartet, men noget tættere sammenflettet, mere komprimeret. Hun genkendte pludselig andensatsen fra Brahms' første sekstet, den hvor det blæser op over engen og himlen mørkner. Det slog hende at komponister egentlig ikke skaber den slags, de er kun et mellemlid. Hun kunne se ham for sig, eneboeren på det møblerede kammer, som en marionetdukke hvis snore gik lige ind i himlen, dansende for Schumanns kone. Mon der var en koncert et sted i byen i aften? Det ville være en velkommen distraktion, lige hvad hun havde

brug for, men et blik på uret fortalte hende at det var blevet for sent. Hun måtte nøjes med det der kom svævende imod hende i bølger og forestille sig at hun sad i salen hvor det blev spillet.

Med et kom hun til at dirre og det var ikke kun på grund af kulden. Hun længtes efter levende musik så stærkt at det manifesterede sig helt fysisk. Hun kom til at tænke på de Beethovenkvartetter hun havde hørt for et par uger siden i en kirke i det vestlige London. Bygningen havde netop fået tag på igen efter blitzten og det skulle fejres. Alle bænke fulde, ekstra klapstole stillet op langs væggene. Et øjeblik undervejs var der opstået en spontan stemning af forhåbning. Det hang i luften og kunne ses på tilhørerne. Man stirrede forundret og smilende på hinanden. Det var som om man sagde: Kan De også mærke det? En fornemmelse af at krigen vitterlig var slut, ikke bare ved at glide over i en ny. En fælles følelse af at fremtiden alligevel fandtes.

Hun gik tilbage til kufferten på sengen. Åbnede den og tog tøjet ud, lagde det i små stakke på sengetæppet. Pistolen lå i et lille læderhylster med syning langs kanten. Der var noget let kvalmende ved tanken om at nogen havde siddet og syet det her. Det totalt distancerede forhold til lidelsen, som et billede i et lægeleksikon. Hun trak gardinet for og tog våbnet op af hylstret. En grim lille jernklump. Den tilhørende lyddæmper lignede en formindsket cykelpumpe. Hun lagde den tilbage i kufferten og lagde pistolen ned i håndtasken. Hun gik ud på gangen og låste døren efter sig, gik i retning af toilettet. Et øjeblik efter måtte hun med et suk erkende at situationen var uforandret hvad angik hendes menses.

Da hun kom tilbage fortsatte hun udpakningen. Tøj til i alt fire dage, inklusive rejsedagene. Sådan havde hun fået turen beskrevet. Alligevel havde man åbenbart bestilt fem overnatninger til hende. Det kunne skyldes de sædvanlige engelske huller i planlægningen, men der kunne også være en skjult hensigt. Det var umuligt at sige med sikkerhed. Den altovervejende følelse ved disse operationer var altid uvisheden.

Den museagtige lugt var der stadig, men nu tog uvejret til igen og det begyndte at hagle ind ad vinduet så hun var nødt

til at lukke det. Derefter gik hun nedenunder for at klage over den kolde petroleumsovn. Hun behøvede imidlertid ikke at gå så langt. På trappen mellem første og anden sal stødte hun på receptionisten, der nu havde fundet et helt andet tonefald frem. „Jeg er frygtelig ked af det, frøken Larsen. Men jeg har et problem som jeg vil bede Dem om at hjælpe mig med.”

Anita så afventende på kvinden, der skiftede vægten nervøst fra den ene fod til den anden mens hun talte.

„Det er en af de andre gæster. Ja, De mødte hende vist tidligere i foyeren. Hun er en dansk-amerikaner som er kommet tilbage for at besøge sin kusine og hun har en frygtelig masse bagage med. Hun er slet ikke glad for det værelse jeg har givet hende. Hun hævder at hun er blevet lovet femogtyve kvadratmeter, men nogen må have fejlinformeret hende for hun har fået vores allermindste værelse og nu har vi ikke flere ledige rum. Men De er jo alene og har fået vores store enkeltværelse på anden sal, og jeg bemærkede at Deres bagage er, øh ... at De ikke har så meget med mener jeg. Ja, undskyld indiskretionen. Men det er en kritisk situation. For at sige det rent ud, hun er skrup hysterisk.”

Det var nu ikke manglen på diskretion der fik Anita til at rynke panden, så meget som erindringen om den modtagelse hun havde fået for lidt siden. Den lagde ikke ligefrem op til venlige tjenester.

„Som kompensation vil jeg sørge for at De kun kommer til at betale for de tre overnatninger,” sagde receptionisten.

Hun havde tydeligt nok mødt sin overmand. Nede fra foyeren lød den ældre kvindes skingre sopran. Man kunne ikke skelne ordene, men meningen var tydelig nok. Receptionisten vendte blikket tilbage mod Anita og så endnu mere myg og bedende ud. Al irritation og arrogance var som blæst væk.

„Jeg er ligeglad med prisen,” sagde Anita. „Men jeg vil have værelset varmet ordentligt op.”

Kvindens ansigt lyste op i et smil.

„Det skal De få. Og tak skal De have. De har reddet min aften.”

„Det er så lidt.”